

L'Europa de Soros, i la de Varufakis

ASSENYALAR PUTIN COM A
IMPULSOR DE LA DESINTEGRACIÓ
D'EUROPA FOMENTANT L'ARRIBADA
DE REFUGIATS ÉS EXPLICAR, NOMÉS,
UN VESSANT DE LA CRISI DE LA UE

Cal agrair a George Soros que s'hagi reconvergit de multimilionari especulador a magnat defensor de la democràcia i de la societat oberta. Una mena de dissident del món del diner i capaç –com Warren Buffett– de donar la cara amb nom i cognom. Un fet insòlit en les esferes del capital financer, cobertes d'opacitats i anonimats cada cop més impenetrables i inquietants. Soros acaba d'advertir la Unió Europea i els Estats Units que no es refiïn de Putin perquè no veu en el president rus cap potencial com a aliat en la lluita contra l'Estat Islàmic, ans tot el contrari: segons Soros, el Kremlin estaria promovent la desintegració de la UE inundant-la amb refugiats sirians. No li falta al magnat il·lustrat sentit de l'olfacte sobre els propòsits de l'exkagebista, que segur que té en compte moltíssims dels escenaris i de les variables que es poden presentar. La propaganda de Putin està tant al servei del populisme de dretes com d'esquerres i un dels seus satèl·lits financers, el Czech Russian Bank, ha dispensat a Marine Le Pen un crèdit de 40 milions d'euros, del qual, que se sàpiga, ha fet efectiu un tram de 9 milions. Déu n'hi do. Però la diguem-ne “sensibilitat democràtica” de Soros sembla que no té en compte alguns factors que estan omplint la superfície d'Europa d'esquerdes per on a Putin li es més fàcil penetrar. Fent una ràpida remuntada al cor de les tenebres a la manera contrària detectem –paral·lelament als itineraris de filats que omplen mig continent per frenar fugitius– murs viscosos d'avidesa, miopia i mediocritat. Una densitat capaç d'inocular l'austeritat i el malviure que han acabat atrapant la societat en la por, la resignació i/o la indiferència. I també provocant sacsejades antidemocràtiques com la creada per

LLIBERT
FERRÍ
@Llibertferri

AfD ara fa dues setmanes a Alemanya. Que lluny que queda sacsejada europea de l'any 2000 quan a Àustria els conservadors van negociar un pacte de legislatura amb els ultradretans de Jörg Haider. Tota la Unió Europea va reaccionar amenaçant amb els articles dels tractats que podrien castigar Àustria amb una suspensió que mai no va arribar perquè a Viena van saber fer marxa enrere. Se'n recorda, Soros? Haider va morir en un accident de cotxe l'octubre del 2008, exactament dues setmanes després que el seu partit obtingués el 28% dels vots en les eleccions parlamentàries. Era l'expressió de la desnazificació inacabada d'Àustria, de la mateixa manera que als països satèl·lits de l'URSS la democràcia quedaria a mig fer.

Ous del passat començarien a gestar, doncs, serps del present, la primera de les quals trauria el cap precisament a Hongria, la pàtria d'origen de Soros. El 2011 l'extrema dreta de Viktor Orbán

va aconseguir els dos terços dels escons del parlament i va engegar una reforma constitucional involutiva que ha dut Hongria a decorats dels anys 30, quan els feixistes de la Creu Fletxada i del regent-dictador Milos Horthy preparaven un esclat de crims i destrucció. Decorats del passat en què, això sí, a l'hora de posar-los al bell mig de les anàlisis del present, cal afegir-hi una capa de cosmètica postmoderna que permeti una lectura més real. El que hi ha ara a Hongria són mitjans de comunicació intervinguts, drets socials escanyats, els liberals extingits, els socialdemòcrates residuals i el primer ministre Viktor Orbán rient-li les gràcies a Putin i burlant-se de Brussel·les. Cal pensar que no anirà més lluny. Però tot just digerida la recança que provoca Orbán, la involució engegada per Jaroslaw Kaczynski a Polònia ha empès el pensador Edgar Morin a preguntar-se a Twitter quin serà el pròxim sobresalt autoritari a Europa. Davant del que passa a Varsòvia –control governamental dels mitjans i dels tribunals de justícia– Brussel·les ha hagut d'activar el “mecanisme d'Estat de dret” per esbrinar si Polònia està vulnerant l'article 2 del Tractat. És difícil predir si la UE podrà frenar la deriva antidemocràtica però, sincerament, no crec que Soros hi pugui fer gran cosa. Si he de resistir l'onada autoritària temuda per Morin, m'estimo més confiar en el moviment Diem 25 de l'exministre grec Iannis Varufakis. Un pla B que planteja anys de pedra picada, suor i llàgrimes per protegir el continent del desastre i construir una UE democràtica i dels pobles. I socialment més a la vora del Marx més liberal, o de John M. Keynes, que no pas de Thomas Hobbes o de Milton Friedman.

Periodista